

Opgedragen aan de familie die is voortgekomen uit Tilly
Noordwijk en Celsius Hendrison.

Aan de totstandkoming van dit boek is de uiterste zorg verleend. Mochten er desondanks fouten of onvolkomenheden inzitten, aanvaardt de auteur geen aansprakelijkheid, ook niet voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder de schriftelijke toestemming van de auteur worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen, het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie, of microfilm, of in enige digitale, elektronische, optische, of andere vorm, of {en dit geldt zo nodig in aanvulling met het auteursrecht} het reproduceren(1) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling, of (2) voor eigen oefening, studie of gebruik welke niet strikt privé van aard is.

De inhoud van dit boek kan autobiografische elementen bevatten en weerspiegelt de persoonlijke beleving van de feiten, de gebeurtenissen en de verwachtingen van de auteur. De auteur aanvaardt dan ook geen aansprakelijkheid voor schade wegens onjuistheid of onvolledigheid van de gestelde feiten, de gebeurtenissen verwachtingen en meningen.

© 2024 Ganimet Hendrison

De weg naar de vrijheid is het verhaal van Jake Dutch, die zijn kindertijd in twee verschillende landen doorbrengt, mede daardoor een rebelse puber wordt met crimineel gedrag en in zijn adolescentie last krijg van een psychiatrische stoornis. Door deze stoornis komt hij in aanraking met civiele en juridische instanties en probeert hij ondanks deze beperkingen in zijn leven toch zijn ambities en zijn manier van leven vorm te geven. Het bijzondere aan dit verhaal is dat hij stamt uit een ambitieus Surinaams-Nederlands gezin, dat in contrast staat met het leven dat hij leidt. Verder geeft de auteur een beeld van de jaren zeventig, tachtig en negentig van de vorige eeuw en hoe hij die jaren heeft beleefd

Proloog

Scheveningen augustus 1993

Het is avond, rond negenen en ik zit ingesloten in mijn cel. Ik kijk naar die gaten in de muur, die ik ook had in mijn cel op de A vleugel. Van wat ik heb gehoord schoten de Nazi's in dit complex gevangenen dood. Vandaar die gaten, hoewel ze dat wel hebben proberen te stuken, is het zo fucking oud hier dat het gewoon niet werkt. Vanaf de kast waarop ik zit, heb je zo'n heftig overzicht. Je ziet gewoon elke tekst op de muur en ik zie tags en namen van boys die straatlegendes waren in de tijd dat ik twaalf, dertien was, ook met die jaartallen erbij. Mijn tv staat op Rai Uno en hoewel ik geen Italiaans spreek, is die presentatrice zwaar lekker. Maar he...zij is gewoon met me aan het flirten! Zo diep zit ik gewoon in mijn kracht, dat ik kan flirten met een sma op tv. Ik schakel naar MTV. Headbangers Ball is bezig en ik denk na. Lang heb ik er op moeten wachten, maar het moment is aangebroken. Zeker als ik de gitaren hoor. De tijd van de revolutie begint nu! Ik spring van de kast en ik begin mijn bibliotheekboeken te verscheuren, onder begeleiding van Headbangersball, dat ook over heel de afdeling te horen is. Mijn tv staat op de luidste volumeknop en een brul van mij gaat daarover heen en die luidt: 'De revolutie is uit gebroken en Jakie Dutch is bruter dan Hezbollah en de IRA bij elkaar!' Nadat ik dit heb uitgeroepen, gooi ik mijn po door het raam en dat raam kinkelt in elkaar. Ik smeer een joggingbroek in met boter en steek die aan en gooi die op de verscheurde boeken. De shit begint te fikken en gebiologeerd kijk ik naar het kleine fikkie, dat wel groter aan het worden is. Ik weet dat die *wacko's* zo binnen komen vallen, hun geschuifel voor mijn deur, is ondanks het kabaal uit mijn cel, duidelijk te horen. Maar hoe? Dat is de 100.000 gulden vraag. Ja hoor, de deur wordt opengedraaid en met schilden, knuppels en in een beschermend pak vallen ze naar binnen. Ook de bajas heeft een bijstandsteam en dat ze niet onder doen voor hun grote broer, de politie, merk ik nu. Want ook al swing ik met *kofoe's* en trap ik waar ik kan trappen, die lange lat van ze, raakt me goed en de overmacht is gewoon te groot. Toch hebben ze veel moeite om me uit de cel te krijgen. Als ik op de gang met ze bezig ben, zie ik vanuit mijn ooghoek dat één van ze het brandje blust. Mijn verzet blijft hevig en ook de vleugel laat wat van zich horen. 'Laat Jake met rust kankerlijders!' 'What the fuck is er nou weer aan de hand?!' Ze krijgen me totaal niet onder controle, dus uiteindelijk worden mijn polsen aan mijn enkels geboeid, krijg ik een wapenstok onder mijn adamsappel en word ik gebracht naar de *iso*. Ik ben zo *gung ho*, dat ik toch nog spartel en probeer te schreeuwen. Eén ding weet ik nu wel zeker, als ik dit kan, dan hoef ik er niet meer bang voor te zijn dat de kracht me verlaat.

iso-isoleercel.

kofoe's- vuistslagen

gung-ho- werk samen/ werk in harmonie. Bekend geworden en gebruikt door Amerikaanse soldaten in de Vietnam oorlog.

wacko's- bewaarders in een gevangenis